

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Κύριε δώσε μου απλότητα και βάθος. Κάμε να μην είμαι περίπλοκος, ούτε κοινότυπος στο καθημερινό μου μάθημα. Κάμε να υψώνω τα μάτια μου, πάνω από το πληγωμένο μου στήθος, μπαίνοντας κάθε μέρα στην τάξη μου. Ας μη φέρω μαζί μου, στην έδρα μου, τις μικρές μου υλικές μέριμνες και τις δικές μου λύπες. Κάμε το χέρι μου ελαφρότερο στην τιμωρία και απαλότερο στο χάδι. Ας επιπλήττω απρόθυμα, για να είμαι βέβαιος, ότι τιμώρώ από αγάπη. Το

πλινθόκτιστο σχολείο μου, ας είναι καμωμένο από πνεύμα. Οι φλόγες του ενθουσιασμού μου, ας καλύπτουν τη φτωχή του είσοδο και τη γυμνή αίθυσά του. Η καρδιά μου, ας είναι για το σχολείο μου, μια πιο ισχυρή στέγη και η καλή θέλησή μου, ένας χρυσός καθαρότερος από το χρυσό των πλουσιών σχολείων.

(Γαβριέλα Μιστράλ: Χιλιανή ποιήτρια και δασκάλα. Βραβείο Νόμπελ 1946)

Κύπρος

Λουσμένη στο Μεσογειακό ήλιο, αρμενίζει αέρινη, καταμεσής του πελάγους. Μαρτυρική και μεγαλοδύναμη σαν την αρετή. Καρτερική και αδούλωτη σαν την αιωνιότητα.

Νησί του τραγουδιού, της πίκρας και του πόνου, του αγώνα και της αγωνίας, της αγάπης, της ζωής και της ελπίδας.

Νησί των ηρώων και της λεβεντιάς και της ύπουλης επίθεσης και της προδοσίας.

Νησί που πέρασε από πολλούς κατακτητές και λαίλαπες ιστορικές, αλλά ποτέ δε τόβαλε κάτω και ποτέ δεν απαρνήθηκε τη ζωή.

Νησί που αισθάνεται βαρειά την ανάσα των φρικιών της Τουρκίας, που πάτησαν με τα λιγδωμένα πόδια τους, πάνω στα όμορφα εδάφη του.

Νησί μακελεμένο, χωρισμένο στα δυο, μα

Σταυρούλα Γιαννού

πάντα πανέμορφο, καλωσουνάτο. Απλώνει τα μισά του χέρια για να σ' αγκαλιάσει και να σε φιλοξενήσει, μ' ανοικτή καρδιά, γεμάτη αγάπη, φιλότιμο και καλωσύνη. Φέρνει στο πάντα καλοστρωμένο τραπέζι σου, του κόσμου τα καλά, πεντανόστιμα, με γεύση ξεχωριστή, όλα μ' αγνότητα φυσική, που σε γυρίζει πίσω, τότε που ο άνθρωπος αγγιζόταν κορμί με κορμί με τη φύση και την έκανε να καρποφορήσει.

Νησί που περπατά πάνω στην κόψη του Ξυραφιού, αφού η μοίρα του είναι μπλεγμένη έτσι, ανάμεσα στα σταυροδρόμια της γης. Νησί που ξέρει να συνεχίζει το δρόμο του, χωρίς να σταματά. Και προχωρά, δίπλα στην άβυσσο, πάντα μπροστά.

Είναι η Κύπρος η Ελληνίδα!